

Arrest

nr. 50 263 van 27 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk maar ongegrond verklaard wordt, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 augustus 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 7 oktober 2008 België binnen en dient een asielaanvraag in op 9 oktober 2008.

Op 3 december 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24 274 van 6 maart 2009 worden eveneens aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 18 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 9 april 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 5 juni 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 11 juni 2009 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 3 augustus 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 6 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 12 augustus 2009 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 26 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 2 september 2009 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in.

Op 9 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 19 oktober 2009 dient verzoeker een zesde asielaanvraag in.

Op 7 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 1 februari 2010 dient verzoeker een zevende asielaanvraag in.

Op 11 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 20 april 2010 dient verzoeker een achtste asielaanvraag in.

Op 23 april 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 26 mei 2010 dient verzoeker een negende asielaanvraag in.

Op 2 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 26 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.08.2009 werd ingediend door :

B.I. A.(...) (R.R.: 090000040530)

nationaliteit: Afghanistan

geboren te L.(...) op 00.00.1990

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Hoewel betrokkene niet aanhaalt dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet., wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructies. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene kwam in België aan op 07.10.2008 en diende op 09.10.2008 een eerste asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten op 12.12.2008 door een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem ter kennis gebracht op 15.12.2008. Betrokkene ging hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die deze beslissing bevestigde op 09.03.2009. Betrokkene diende op 09.04.2009 een tweede asielaanvraag in die op 05.06.2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname'. Betrokkene diende een derde asielaanvraag in op 11.06.2009 die op 06.08.2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten met een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname'. Betrokkene diende vervolgens een vierde asielaanvraag in op 12.08.2009 die op 26.08.2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname'. Betrokkene diende vervolgens een vijfde asielaanvraag in op 02.09.2009 die op 09.10.2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname'. Op 19.10.2009 diende betrokkene een zesde asielaanvraag in die op 07.01.2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname'. Op 01.02.2010 diende betrokkene vervolgens een zevende asielaanvraag in die op 11.02.2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname'. Op 20.04.2010 diende betrokkene een achtste asielaanvraag in die op 23.04.2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname'. Op 26.05.2010 diende betrokkene tenslotte een negende asielaanvraag in die op 02.06.2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname'. De duur van de asielprocedures (met name 5 maanden voor de eerste, minder dan twee maanden voor de tweede en derde procedure, minder dan een maand voor de vierde, een maand voor de vijfde, minder dan drie maanden voor de zesde procedure en minder dan een maand voor de drie laatste procedures) is dan ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Dus in totaal duurden de asielprocedures van betrokkene elk afzonderlijk minder dan de vooropgestelde 4 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure. Ook komt betrokkene niet in aanmerking voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure met inbegrip van de regularisatieprocedure aangezien betrokkene niet aan de vooropgestelde 5 jaar komt.

Betrokkene komt ook niet in aanmerking voor regularisatie op basis van criteria 2.8.A of 2.8.B. Betrokkene verklaart zelf dat hij pas in België aangekomen is op 09.10.2008 wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op de criteria 2.8.A of B. Voor criterium 2.8.A moet betrokkene ook aantonen dat hij lokaal verankerd is. Advocaat van betrokkene vermeldt dat de verzoeker een inburgeringscontract zou volgen net als Nederlandse lessen. Echter bijna 1 jaar na het indienen van de aanvraag van machtiging tot verblijf, heeft betrokkene nog geen enkel element toegevoegd dat bewijst dat hij deze lessen ook effectief gevolgd heeft. Voor criterium 2.8.B moet betrokkene ook een behoorlijk ingevuld arbeidscontract voorleggen. Dit doet betrokkene echter niet.

Wat betreft de problemen in zijn land van herkomst of van verblijf: de verzoeker voegt brieven toe van het dorpshoofd en van zijn oom die reeds behandeld en niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Betrokkene actualiseert zijn aanvraag niet met nieuwe elementen waardoor er geen andere beoordeling dan die van deze instanties genomen kan worden.

Bijgevolg dient betrokkene dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 02.06.2010.

(...)."

Op 26 augustus 2010 dient verzoeker een tiende asielaanvraag in.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet;

Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting;

Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting.

4.1. Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker, in toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeker mede te delen zijn aanvraag tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich voor de afwijzing van de aanvraag op de bepalingen onder randnummer 2.8. van de ondertussen door de Raad van State vernietigde instructies dd. 19/07/2009.

Deze instructies waartoe de Staatssecretaris zich ondanks de vernietiging door de Raad van State geëngageerd heeft, bepalen onder randnummer 2.8.:

“2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking.”

De verzoeker legde bewijzen voor van zijn duurzame lokale verankering.

Aangezien de instructies dd. 19/07/2009 vernietigd zijn door de Raad van State kan de Dienst Vreemdelingenzaken binnen zijn discretionaire bevoegdheid nagaan of iemand het verblijfsrecht kan toegekend worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken is door de vernietiging van de instructies dd. 19/07/2009 niet langer gebonden om deze toe te passen en kan zij hiervan afwijken.

Bijgevolg kan de Dienst Vreemdelingenzaken binnen zijn discretionaire bevoegdheid afwijken van de voorwaarden gesteld door de instructies dd. 19/04/2009.

Dit impliceert derhalve dat de Dienst Vreemdelingenzaken zowel in het nadeel als in het voordeel van de vreemdeling kan afwijken van de instructies.

Door de vernietiging heeft de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg een grotere appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de aanvragen tot verblijfsmachtiging.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert niet waarom hiervan geen gebruik gemaakt wordt. Het stelt enkel dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van de (ondertussen vernietigde) instructies.

4.3. Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing van afwijzing in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet niet afdoende heeft gemotiveerd dient deze vernietigd te worden.”

2.2. In de nota repliceert verwerende partij inzake de formele motiveringsplicht dat zij bij lezing van de toelichting van het middel vaststelt dat verzoeker inhoudelijke kritiek levert en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Verzoeker ontbeert aldus het vereiste belang bij de betrokken kritiek. Verwerende partij laat tevens gelden dat het tegelijk aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Zij repliceert slechts in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Er is op 19 juli 2009 een instructie opgesteld. Niettegenstaande de vernietiging van deze instructie door de Raad van State heeft de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich ertoe bereid verklaard om binnen zijn discretionaire bevoegdheid deze instructie verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf. Naast deze situaties blijft de gemachtigde uiteraard bevoegd om nog steeds discretionair te beslissen over aanvragen om machtiging tot verblijf. *In casu* heeft de gemachtigde terecht geoordeeld dat verzoekers aanvraag ontvankelijk doch ongegrond was.

Verzoeker toont niet aan met welke elementen die hij zou hebben ingeroepen in zijn aanvraag geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de beslissing. Verwerende partij meent dat het absurd is voor te houden dat de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf in het licht van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, geen beoordeling is in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde. *In casu* heeft de gemachtigde de door verzoeker ingeroepen elementen beoordeeld en aangegeven om welke reden deze niet volstonden om aan verzoeker een machtiging tot verblijf toe te kennen. De motieven van de beslissing volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag ongegrond is. De beslissing werd afdoende gemotiveerd en werd rechtmatig genomen zonder miskennen van de zorgvuldigheidsplicht.

2.3. In de repliekmemorie volhardt verzoeker in de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan worden gesteld voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker negen asielaanvragen heeft ingediend die werden afgewezen, dat de duur van deze asielprocedures niet van die aard is dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden, dat in totaal de asielprocedures minder lang duurden dan de vooropgestelde vier jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure, dat in combinatie met de regularisatieprocedure verzoeker niet aan de vooropgestelde vijf jaar komt, dat verzoeker ook niet in aanmerking komt voor regularisatie op basis van de criteria 2.8A of 2.8B omdat hij pas in België is toegekomen op 9 oktober 2008, dat *qua* lokale verankering de raadsman van verzoeker beloofde een inburgeringscontract op te sturen en een bewijs van Nederlandse lessen maar dat deze bewijzen nog steeds niet zijn bijgevoegd, dat verzoeker geen ingevuld arbeidscontract voorlegt, dat inzake de problemen in zijn land van herkomst de door hem voorgelegde stukken reeds werden onderzocht door de bevoegde instanties maar dat deze niet aanvaard werden en dat verzoeker geen nieuwe elementen in dit verband voorlegt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris door de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 waarin welbepaalde regularisatiecriteria worden omschreven, weer een grotere appreciatiebevoegdheid heeft en dat hij in de beslissing niet motiveert waarom geen gebruik gemaakt wordt van deze grotere appreciatiebevoegdheid maar zich enkel beperkt tot het verwijzen naar criteria vermeld in de vernietigde instructie. Verzoeker stelt tevens dat hij bewijzen voorlegde van zijn duurzame verankering.

Zoals reeds gesteld heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Verzoeker toont in het middel niet aan dat de gemachtigde hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of heeft gesteund op een niet correcte feitenvinding. De omstandigheid dat in de bestreden beslissing niet wordt verduidelijkt dat de aanvraag tevens wordt onderzocht in het kader van een appreciatiebevoegdheid die ruimer is dan de criteria vermeld in de instructie, vormt geen motiveringsgebrek. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is zoals gezegd of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding.

Uit de aanvraag van verzoeker blijkt dat hij volgende elementen aanvoerde inzake de gegrondheid van zijn aanvraag:

- *verzoeker verblijft sedert 9 oktober 2008 ononderbroken in België;*
- *verzoeker zal weldra zijn inburgeringsplicht vervullen door middel van een inburgeringscontract gepaard gaande met het volgen van Nederlandse lessen.*

Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoeker een inburgeringscontract heeft voorgelegd of een bewijs van het volgen van Nederlandse taallessen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing wordt inzake deze elementen het volgende gemotiveerd:

“Advocaat van betrokkene vermeldt dat de verzoeker een inburgeringscontract zou volgen net als Nederlandse lessen. Echter bijna 1 jaar na het indienen van de aanvraag van machtiging tot verblijf, heeft betrokkene nog geen enkel element toegevoegd dat bewijst dat hij deze lessen ook effectief gevolgd heeft.”

Dit motief strookt met de gegevens van het dossier. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, legde hij geen stukken voor inzake zijn integratie of lokale verankering. Hij legde enkel stukken voor aangaande zijn problemen in zijn land van herkomst. Uit de bestreden beslissing blijkt daarnaast dat de gemachtigde op eigen initiatief de criteria van de vernietigde instructie heeft toegepast op de aanvraag van verzoeker en gemotiveerd heeft geoordeeld dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor regularisatie op basis van deze criteria. Verzoeker betwist deze motieven niet. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de elementen die verzoeker heeft aangevoerd aangaande de gegrondheid van zijn aanvraag op uitgebreide wijze werden onderzocht maar dat de gemachtigde oordeelde dat deze geen aanleiding gaven tot regularisatie.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven kennelijk onredelijk zijn of getuigen van een niet correcte feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

A. DE SMET